

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Der sad en Svend i det sorte Hul

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Der sad en Svend i det sorte Hul", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid64757.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 18. **Josef i Fængselet.**

Egen Melodi af *H. Nutzhorn* .

Der sad en Svend i det sorte Hul,
For synde, det vilde han ikke;
Kong *Pharao* svømmed i Sølv og Guld,
Hans Lyst var at æde og drikke.

Hans Kok og Skænker var store Mænd,
Af dem fik han Vinen og Kagen,
Og Roes med Rente fik de igjen
Naar rigtig de rammede Smagen.

Hvorned de synded, det veed Man ei,
Men Begge de faldt i Unaade,
Og Begge vandred den samme Vei
Til Fængsel i Vee og i Vaade.

Det samme Fængsel de sattes i
Som han, der før Dyden leed ilde,
Men ham Vorherre stod kraftig bi,
Hans Naade kan Alting formilde.

Den Fangefoged var barsk i Hu
Og bister, det kan man nok vide,
Dog stundum rører det Steen endnu,
Naar Ungdom og Uskyld de lide.

Til Træl var *Josef* uskyldig solgt
Af Brødre med Avind i Sinde,

* 67

Og hun, som havde hans Lænker voldt,
Hun var den ublueste Kvinde.

Den Fangevogter var *Josef* god,
Betroed ham Nøglerne mange,
Han ændsed ei hvor han gik og stod,
For Lykke der var med den Fange.

Tit gaaer til Hove det op og ned,
Der Naaden har hundrede Nykker,
Om Hofmand sunket Man sjelden veed,
Om druknet han er eller dykker.

Den Fangefoged maa være snu,
Som saadanne Veirhaner giæste,
Til *Josef* derfor han sagde nu:
Opvart mig de Folk paa det Bedste!

De høie Herrer var reent forknyt,
De havde urolige Drømme,
De frygted saare hver Morgens Nyt,
Dem kunde hver Time fordømme.

God Morgen! sagde ung *Josef* blid,
Hans Blik var som Kilden i Ørke,
I Herrer! hilser den lyse Tid!
Hvi er eders Miner saa mørke?

Ak, svared Begge, vi drømde sært
Og veed ei hvad det skal betyde.
Velan, han sagde, jeg lidt har lært,
Vil for eder Hovedet bryde.

Da tog den Skiænker til Orde brat:
Saa samle du nu dine Tanker!
68 Jeg drømde fuldsært om Viin i Nat,
Om Druer paa blomstrende Ranker.

Med Kongens Bæger som før jeg stod,
Mig trylle end Rankerne trende,
I Bægeret pressed jeg Drueblod,
Og gav det saa Kongen ihænde.

Til Lykke, Herre, var Josefs Svar,
Din Lykke sig vender saa fage,
Din Konges Naade paany du har,
Naar Rankerne giøres til Dage.

Men hør nu, Herre, min Saga kort:
Jeg er ikke kommet af Trælle,
Fra Fædrelandet Man stjal mig bort,
Og Synd har jeg ei at undgiælde;

Naar høit du kommer igien paa Straa,
Din Tjener du kiærlig betænke,
Lad ham som vilde dig Lykken spaae,
Ei ligge uskyldig i Lænke!

Nu fatted Mod og den Overkok
At lade sig Drømmen udtyde,
Om Kurve trende med Kager Nok
Til Kongeligt Taffel at pryde.

Han bar de Kurve paa Hoved sit,
De skinned saa kridende hvide,
Men Luftens Fugle de hakked frit,
Betydningen fik han at vide!

Ung Josef kunde det forudsee,
Og Smiger ham kunde ei gavne,
69 Ham Galgen vented om Dage tre,
Det gottede Krager og Ravne!

Som Josef spaaed, saa gik det Alt,
Og Skiænkeren kom i sit Stade,
Men flux af Minde ham Josef faldt,
Paa Hofmænd sig Ingen forlade!

Paa Een dog Josef forlod sig mest,
Som høiere er end de Store,
Og mindes Smaafolk dog allerbedst
Som idelig det er at spore.

Det er Vorherre i Himmerig,
Som alle Ting haver at raade,
Vel bie lader Han tit paa Sig,
Desmere dog voxer Hans Naade!

Det vared længe, to hele Aar,
Før Josef blev nævnet til Hove,
Thi *der* for Viisdom det altid gaaer
At vinde ved Intet at vove!